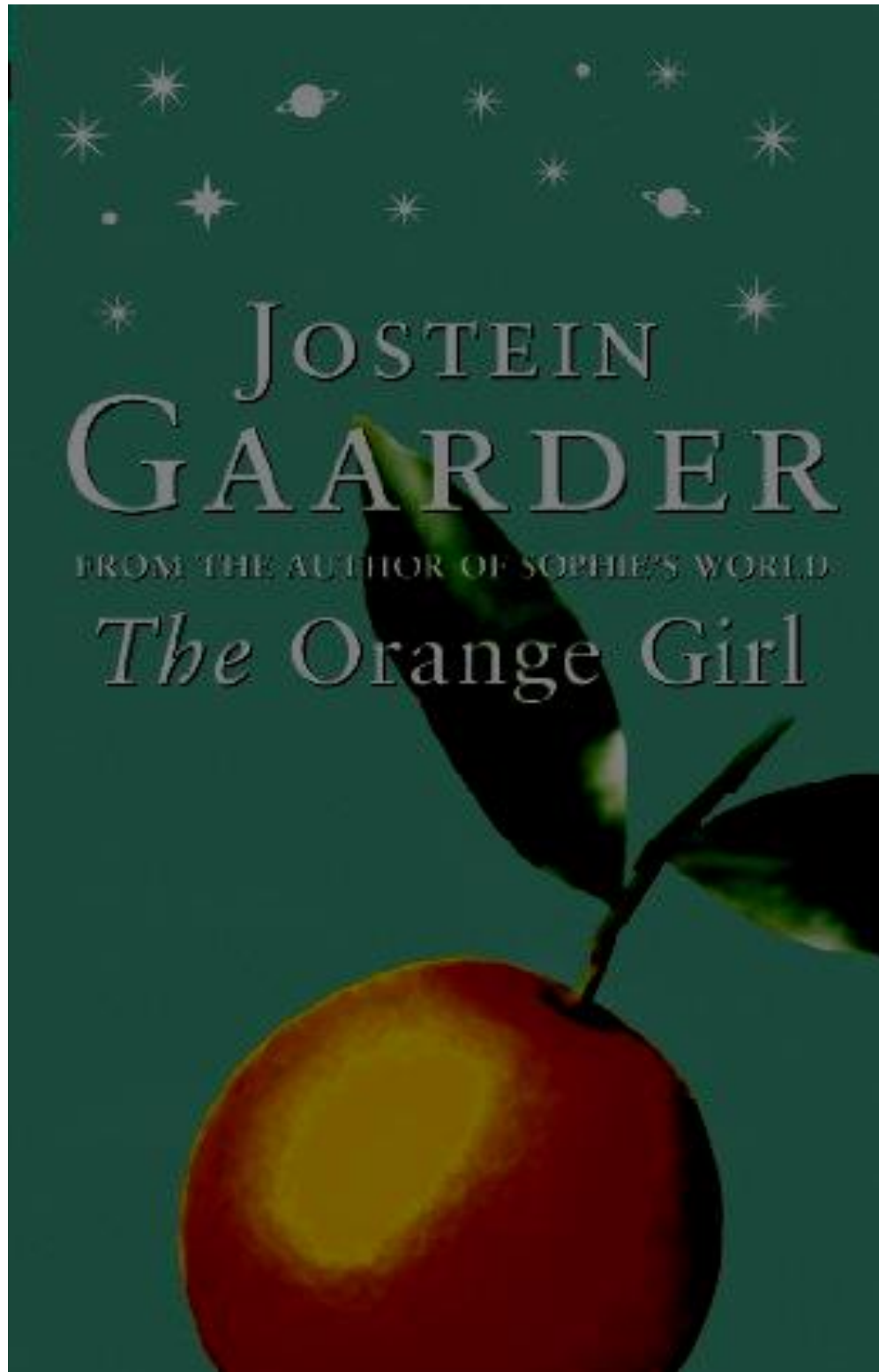

**ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΜΕ ΤΑ ΠΟΡΤΟΚΑΛΙΑ
ΤΟΥ JOSTEIN GAARDER**

Α΄ Ομάδα

• *«Κάθεσαι καλά, Γκέοργκ; Καλύτερα να καθίσεις, γιατί σκοπεύω να σου διηγηθώ μια ιστορία για γερά νεύρα...». Με αυτόν τον τρόπο ο συγγραφέας του βιβλίου αρχίζει να ξετυλίγει το νήμα της ιστορίας ενός μυστηριώδους κοριτσιού που έμελλε να αλλάξει την πορεία της ζωής ενός απλού καθημερινού αγοριού...*

α) Ποια πιστεύεις ότι είναι τα μηνύματα που θέλει να περάσει μέσα από αυτήν την ιστορία και ποια συναισθήματα σου δημιουργήθηκαν, όταν διάβασες το βιβλίο;

β) Στο μυθιστόρημα συνυπάρχουν δύο αφηγητές, ο πατέρας και ο γιος και ο ένας δίνει τη σκυτάλη στον άλλο. Ποιος από τους δύο ήρωες σε συγκίνησε ιδιαίτερα, με ποιο από τα λεγόμενά του και γιατί;

α) Μέσα από το βιβλίο του αυτό ο συγγραφέας καταφέρνει και περνά πολλά μηνύματα που αναφέρονται σε πολλούς τομείς. Συγκεκριμένα η ιστορία του βιβλίου είναι ένα γράμμα που έγραψε ένας ετοιμοθάνατος πατέρας για τον τετράχρονο γιο του με σκοπό, όταν αυτός μεγαλώσει λιγάκι, να έχει την ευκαιρία να το διαβάσει και να μπορέσει να καταλάβει ποιος ήταν πραγματικά ο πατέρας του. Έτσι, μέσα από τη διπλή διήγηση πατέρα και γιου, ο συγγραφέας καταφέρνει να μας συγκινήσει και να μας κινήσει το ενδιαφέρον να μάθουμε τι θα γίνει στη συνέχεια. Μερικά από τα μηνύματα που μας πέρασε ο συγγραφέας είναι να εκτιμούμε όσα έχουμε, γιατί τίποτα δεν κρατάει, δυστυχώς, για πάντα ό,τι και να κάνουμε. Ακόμα μας έδειξε πόσο μεγάλη είναι η δύναμη της αγάπης με τρία παραδείγματα. Πρώτα πρώτα περιγράφοντας τη σχέση πατέρα και γιου που κατάφερε να αντέξει μέσω των αναμνήσεων και του γράμματος του πατέρα. Επίσης, η δυνατή σχέση του άνδρα και της γυναίκας, δηλ. μεταξύ του Γιαν Όλαφ και του κοριτσιού με τα πορτοκάλια που παρά τις αποστάσεις και τις δυσκολίες, τους κανόνες και τον χρόνο κατάφεραν να διατηρήσουν την αγάπη τους και να αποκτήσουν και ένα παιδί. Παρ' όλα αυτά, όμως, ο βαριά άρρωστος πατέρας δεν

κατάφερε να χαρεί τη ζωή του και το ότι θα αφήσει τη γυναίκα του χήρα και τον γιο του χωρίς πατέρα, βαραίνει τη συνείδησή του. Τέλος, η σχέση μητέρας και γιου που προσπαθούν να ξεπεράσουν την απώλεια του συζύγου και πατέρα αντίστοιχα και δίνουν τον δικό τους αγώνα να ορθοποδήσουν και να συνεχίσουν τη ζωή τους με το νέο πρόσωπο που έχει ενταχθεί στην οικογένεια.

β) Προσωπικά θεωρώ πως και οι δύο έπαιξαν σημαντικό ρόλο στο να περάσει σωστά το μήνυμα του βιβλίου και πως και οι δύο είχαν τις στιγμές τους που μας συγκίνησαν. Όμως πιστεύω πως ο πατέρας είναι το τραγικό πρόσωπο και αυτός που με συγκίνησε τελικά περισσότερο. Γράφει το γράμμα, ξέροντας ότι το τέλος του πλησιάζει πολύ σύντομα και δεν πρόκειται ποτέ να γνωρίσει πραγματικά τον γιο του, αλλά μόνο και μόνο με τη σκέψη ότι μπορεί να τα διαβάσει κάποτε ο γιος του χωρίς να είναι σίγουρος αν θα τα θυμάται, αν θα δώσει σημασία ή αν θα φτάσουν ποτέ σε αυτόν, καταφέρνει και βρίσκει την ψυχική και συναισθηματική δύναμη να του τα γράψει. Γράφει ένα γράμμα, στο οποίο θα του αφηγηθεί ουσιαστικά το πώς γνώρισε τη γυναίκα της ζωής του μέχρι και το πώς πέρασε με το παιδί του μόνο τέσσερα χρόνια από τη ζωή του, καθώς αρρώστησε βαριά και πέθανε. Πιο πολύ απ' όλο το βιβλίο με συγκίνησε στο τέλος το πώς ο πατέρας διηγείται στον 15χρονο πια γιο του το πώς είχαν περάσει την τελευταία νύχτα μαζί, όταν ήταν τεσσάρων χρονών, στη βεράντα. Και παρ' όλο που δεν θα το μάθει, πράγματι για καλή του τύχη ο γιος του θυμάται τη σκηνή αυτή και είναι η μόνη ανάμνηση που έχει από τον πατέρα του. Συγκεκριμένα προσπαθεί, ξέροντας πως είναι η τελευταία φορά που τον βλέπει, να του μάθει όσα περισσότερα μπορεί για το πάθος του, το διάστημα. Πασχίζει να του μάθει για τα αστέρια, τους πλανήτες και το πώς γεννήθηκε το σύμπαν. Μέσα σε αυτό το κλίμα του θέτει και ένα σοβαρό ερώτημα που ξέρει πως δεν είναι ώριμος αρκετά ώστε να το καταλάβει και να το απαντήσει. Γι' αυτό του το ξαναγράφει στο γράμμα για να το απαντήσει όταν θα είναι αρκετά ώριμος...

«Φαντάσου ότι βρίσκεσαι πριν από δισεκατομμύρια χρόνια στη γέννηση των πάντων, στο κατώφλι αυτού του παραμυθιού. Και ότι πρέπει να επιλέξεις αν θα γεννηθείς για να ζήσεις σ' αυτόν τον πλανήτη... Θα ήξερες ότι αν αποφάσιζες να έρθεις κάποτε σ' αυτό τον κόσμο, θα ήσουν αναγκασμένος να τον εγκαταλείψεις πάλι κάποτε, αυτόν κι όλα όσα ήταν σ' αυτόν... Ίσως να στενοχωριόσουν... Πολλοί δακρύζουν όταν σκέφτονται ότι όλα τελειώνουν... Θα αποφάσιζες να ζήσεις στη γη, για λίγο ή για πολύ... ή θα αρνιόσουν να πάρεις μέρος στο παιχνίδι επειδή δε θα δεχόσουν τους κανόνες του;»

Στο ερώτημα αυτό, οι ήρωες του βιβλίου δίνουν αργότερα τη δική τους απάντηση. Πώς και εσύ με τη σειρά σου θα απαντούσες στο φιλοσοφικό αυτό ερώτημα και με ποιον τρόπο θα δικαιολογούσες την επιλογή σου;

Όποιος διαβάζει το βιβλίο αυτό καταλαβαίνει στο τέλος το ερώτημα που θέτει ο συγγραφέας στους αναγνώστες. Σίγουρα ο καθένας θα έχει τη δική του κοσμοθεωρία και αντίληψη γι' αυτό το φιλοσοφικό ερώτημα και ο καθένας θα έχει διαφορετική απάντηση και αιτιολόγηση. Εγώ μπαίνοντας στη θέση να απαντήσω σ' αυτό, δυσκολεύτηκα πολύ, αλλά τελικά θα επέλεγα την πρώτη εκδοχή. Δηλαδή, θα επέλεγα να ζήσω έστω και για μικρό χρονικό διάστημα, χωρίς να μπορώ να ξέρω ή να αλλάξω τους κανόνες, χωρίς να μπορώ να επηρεάσω το μέλλον και χωρίς να μπορώ να αποφύγω το "αναπόφευκτο". Επέλεξα αυτήν την απάντηση γιατί πιστεύω πως άμα δε ζήσεις ποτέ, για να λαχταρήσεις, να αποκτήσεις, να κερδίσεις, να εμπιστευθείς, να αγαπήσεις και να αγαπηθείς δεν θα μάθεις ποτέ τι έχασες, γιατί ποτέ δεν θα έχεις ζήσει τίποτα από αυτά. Οπότε θα επέλεγα να ζήσω, για να πάρω μόνο μια μικρή γεύση για το πώς είναι ο κόσμος και το πώς είναι οι άνθρωποι. Βέβαια, όλα αυτά θα έχουν ως αποτέλεσμα να «αφήσουμε πίσω μας» αγαπημένα μας πρόσωπα που έπαιξαν σημαντικό ρόλο στη ζωή μας. Όμως, αν δεν ζήσουμε, ποτέ δε θα νιώσουμε την απώλεια, τον πόνο και τη θλίψη, που όπως και να το κάνουμε είναι μέρος του παιχνιδιού που λέγεται ΖΩΗ και των κανόνων του. Στο κάτω κάτω όλα αυτά τα συναισθήματα μας συντροφεύουν σε όλη μας

τη ζωή και μας υπενθυμίζουν πως είμαστε ζωντανοί.

Πέτρος Δήμος, Γ1 Γυμνασίου